

Sygn. akt: I C 30/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Mleczko-Pawlikowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A z siedzibą w W.

przeciwko L. G.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda.

Sygn. akt I C 30/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością SKA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego L. G. kwoty 237,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych. Pozwany nie wykonał zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy, Regulaminu świadczenia usług i (...). Z tego tytułu zadłużenie pozwanego wynosiło 237,18 zł na które składały się kwota 210 zł wynikająca z noty obciążeniowej oraz kwota 27,18 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 2 listopada 2014r. (pierwszy dzień po upływie terminu płatności noty obciążeniowej) do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Przedmiotowa wierzytelność została następnie przeniesiona w drodze cesji na powoda, o czym pozwany został pisemnie powiadomiony.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami od dat wskazanych w pozwie oraz kwotę 120,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wskazując, iż nie jest dłużny nic Cyfrowemu P., ponieważ sprzęt, który zdał był kompletny, a błąd został popełniony przez osobę która przyjmowała sprzęt.

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2016r. przekazano sprawę do Sądu Rejonowego w Chełmnie.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 29 czerwca 2011r. L. G. zawarł z (...) S.A. w W. umowę abonencką nr (...). W ramach promocyjnych warunków umowy pozwany otrzymał dekoder Cyfrowy (...) oraz dysk twardy. Umowa zawarta została na czas określony. Przy zawieraniu umowy i zakupie sprzętu zarówno dekoder jak i dysk były zapakowany osobno. Po uruchomieniu urządzenia dysk należało wsunąć w dekoder.

/dowód: przesłuchanie pozwanego k. 99 v., umowy abonencka k. 23 – 25/

Po rozwiązaniu umowy o świadczenie usług, w dniu 23 września 2014r. pozwany zwrócił w punkcie odbioru w B. dekoder cyfrowy (...). Twardy dysk był wsunięty w dekoder. Pozwany nie sprawdzał, czy numer seryjny zwracanego sprzętu jest dobrze wpisany w protokole. Z pozwanym skontaktował się operator, z informacją, iż nie zwrócił on twardego dysku. Pozwany ponownie zgłosił się do punktu odbioru w którym zgłaszał sprzęt i po kontakcie z osobą która przyjmowała sprzęt, otrzymał potwierdzenie przyjęcia sprzętu datowane na dzień 27 września 2017r. Pracownik operatora odnotował numer sprzętu (...) i w rubryce „braki w akcesoriach” wpisał „sprzęt kompletny”. Pozwany nie orientował się w numerach seryjnych urządzeń.

/dowód: przesłuchanie pozwanego k. 99 v., potwierdzenie przyjęcia sprzętu z dnia (...) k. 60, protokół zwrotu sprzętu k. 98/

W dniu 18.10.2014r. (...) S.A. w W. wystawił notę obciążeniową nr (...) na kwotę 210 zł tytułem kary za niezwrócenie w terminie udostępnionego sprzętu (...). Według cennika będącego integralnym składnikiem umowy i Regulaminu świadczenia usług, kara umowna za utratę lub niezwrócenie w terminie udostępnionego sprzętu – dekodera HD wynosiła 640 zł, a dysku wymiennego w zależności od jego pojemności od 250 zł do 300 zł

/dowód: nota obciążeniowa k. 26, cennik dla abonentów k. 81 - 82/

W dniu 14 grudnia 2015r. (...) S.A. przelał na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością SKA z siedzibą w W. wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy od Abonentów, w tym wierzytelność przysługującą zbywcy w stosunku do pozwanego w wysokości 210 zł wynikającą z noty obciążeniowej nr (...). Nabywca wierzytelności wystosował do pozwanego zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami k. 27-44/

Sąd zważył co następuje.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zaferowany przez strony materiał dowodowy głównie w oparciu o dowody w dokumentów – stanowiących w większości kserokopie których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd dopuścił z urzędu dowód z przesłuchania pozwanego L. G., albowiem w ocenie Sądu po przeprowadzeniu dowodów wskazanych przez strony pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Ponadto jak wskazał pozwany na potwierdzenie swojego stanowiska posiada jedynie pismo, które złożył wraz ze sprzeciwem oraz protokół zwrotu sprzętu, który złożył do akt na rozprawie w dniu 26 września 2017r. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom pozwanego, albowiem były one spójne, logiczne i korespondowały z przedłożonymi przez pozwanego dokumentami – potwierdzeniem odbioru sprzętu i protokołem zwrotu sprzętu.

Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty, gdyż były jasne i kompletne. Ponadto ich prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Na wstępie zauważyć należało, iż postępowanie cywilne jest kontrydiktoryjne i zgodnie z dyspozycją art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd uznał, iż podniesione przez pozwanego zarzuty były uzasadnione w świetle dowodów zgromadzonych w sprawie. Wszystkie okoliczności faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia muszą mieć oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania, o ile nie są objęte zakresem faktów przyznanych przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.), (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 621/13, LEX nr 1491132).

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż powód nabył w drodze umowy o przelew wierzytelności wierzytelność przysługującą zbywcy – (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko pozwanemu. Pozwany kwestionował istnienie wierzytelności przede wszystkim co do zasady twierdząc, iż kara za niezwrócenie sprzętu naliczona została niezasadnie.

Zgodnie z art. 509 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Oznacza to, iż w wyniku przelewu wierzytelności cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim istniała w chwili zawarcia umowy o jej przeniesienie. Jak podkreśla się w orzecznictwie, w wyniku przelewu wierzytelności, przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. m.in. wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, Lex nr 52661).

W myśl art. 513§ 1 kc, dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Dłużnik może przede wszystkim kwestionować istnienie wierzytelności przy wykorzystaniu wszelkich konstrukcji prawnych, skutkujących nieważnością stosunku zobowiązaniowego, z którego wynikać miałyby przelewana wierzytelność, czy też wcześniej, przed powzięciem wiadomości o przelewie, jej wygaszeniem. Dłużnik może także kwestionować jej powstanie.

Powód wskazał, iż podstawą istnienia zobowiązania pozwanego jest umowa abonencka, Regulamin świadczenia usług i (...). Istotnie zgodnie z § 6 ust 3 Regulaminu świadczenia usług, karta i udostępnione urządzenie dekodujące stanowią własność Cyfrowego P.. § 6 ust 9 i ust. 11 zawierają regulacje dotyczące terminu zwrotu urządzenia oraz możliwości naliczenia kary umownej w wysokości określonej w Cenniku. W ocenie Sądu powód nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości zasadności naliczenia przez Operatora kary umownej za niezwrócenie sprzętu, w szczególności tego, iż sprzęt ten faktycznie nie został zwrócony.

Powód podniósł, iż w ramach umowy pozwany otrzymał dekodery (...) oraz dysk twardy (...). Przede wszystkim wskazać należało, iż ani w umowie abonenckiej ani w żadnym innym dokumencie nie zostały wpisane numery seryjne pozwalające na identyfikację obu tych urządzeń. W przedłożonym przez pozwanego protokole zwrotu sprzętu został wskazany numer identyfikacyjny dekodera (...). Pozwany wyjaśnił, iż po otrzymaniu informacji o niekompletności sprzętu ponownie ustąpił do punktu odbioru (po 4 dniach), gdzie otrzymał potwierdzenie przyjęcia sprzętu w którym wpisano numer seryjny (...). Sąd dał w całości wiarę zeznaniom pozwanego w tym zakresie, a także, iż dysk twardy był wsunięty w dekodery, albowiem w świetle zasad logiki czy doświadczenia życiowego brak było podstaw do zakwestionowania tych twierdzeń. Powód nie wykazał, by pozwany miał zawartą jakąś inną umowę o świadczenie usług i by w krótkim czasie zwracał sprzęt z dwóch różnych umów abonenckich. Zwracanie w krótkim czasie dwóch sprzętów wynikających z dwóch różnych umów abonenckich wydaje się całkowicie nielogiczne. Dodatkowo w sytuacji braku numerów seryjnych urządzeń wpisanych w jakimkolwiek dokumencie, nie można było bezsprzecznie przyjąć,

iż zwracany przez pozwanego po kilku dniach sprzęt (o numerze seryjnym wpisanym w potwierdzeniu przyjęcia sprzętu z dnia 27 września 2014r.) nie był dyskiem twardym dołączonym do dekodera objętego przedmiotową umową. Pracownik operatora wpisał adnotację, „sprzęt kompletny”, co wskazuje również na to, iż sprzęt został zwrócony w kompletnym stanie, a nieodnotowanie tego, było pomyłką pracownika przyjmującego sprzęt.

Dodatkowo w ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności wysokości naliczonej kary umownej w wysokości 210 zł. W przedłożonym cenniku nie występuje kara w tej wysokości, a kara za niezwrócenie dysku twardego wynosi w zależności od jego pojemności od 250 zł do 300 zł. Również kara umowna za niezwrócenie dekodera jest w wyższej wysokości, niż naliczona w nocie obciążeniowej. Okoliczność ta również nie pozwala na przyjęcie jaki konkretnie rodzaj sprzętu (czy dysk twardy czy karta czy coś innego) nie został zwrócony operatorowi.

Reasumując w świetle przedłożonych dowodów Sąd uznał, iż pozwany zwrócił operatorowi kompletny sprzęt, co zostało odnotowane w protokole zwrotu sprzętu z dnia 23 września 2014r. oraz w potwierdzeniu przyjęcia sprzętu z dnia 27.09.2014r., zatem naliczenie wobec niego kary umownej było bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 353§ 1 kc a contrario i 483§ 1 kc a contrario w zw. z art. 509§ 1 kc a contrario orzeczono jak w punkcie I wyroku oddalając powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik postępowania. Ponieważ pozwany nie poniósł żadnych kosztów procesu, kosztami procesu, które poniósł wyłącznie powód, obciążono powoda jako przegrywającego sprawę.

ZARZĄDZENIE

1. (...) adw. A. K.,

2. (...)

C. (...)